

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างในด้านวากยสัมพันธ์ ระหว่างภาษาพูด และ ภาษาเขียน ของภาษาฝรั่งเศส

ดังได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 4 ผู้วิจัยให้บทสนทนาในนวนิยาย 4 เรื่อง จากนักประพันธ์ 4 คน ในช่วงปี 1987-1992 เป็นตัวแทนของข้อมูลภาษาพูด และ บทบรรยายเป็นตัวแทนของข้อมูลภาษาเขียน ดังมีเนื้อเรื่องย่ออยู่ใน 4.1

ผู้วิจัยเริ่มการวิเคราะห์โดยนับประโยคในบทสนทนา และบทบรรยายในนวนิยายแต่ละเล่มโดยมีข้อกำหนดว่า "ประโยค" ในที่นี้หมายถึงหน่วยสร้าง (construction) ที่มีคำกริยาแท้ (กริยาที่ผันตามเพศ และ พจน์ของประธาน) ปรากฏ 1 คำ ดังนั้นถ้ามี 1 โครงสร้าง ซึ่งมีคำกริยา ดังกล่าวจะถือว่าเป็น 1 ประโยค เช่น *Autrefois les femmes devenaient célèbre grâce à leur mari.* ถือว่าเป็น 1 ประโยค เพราะมี 1 โครงสร้างของคำกริยาที่ผันตามประธาน คือ "devenaient" แต่ *C'est la publicité d'un magasin qui vend des manteaux pas chers* ถือว่าเป็น 2 ประโยคเพราะมี 2 โครงสร้างของคำกริยา คือ "est" และ "vend"

จากนั้นผู้วิจัยได้นับประโยคต่าง ๆ ตามแนวสมมติฐาน (ดู 1.4) ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นับประโยคที่เป็นบทสนทนาทั้งหมดจากนวนิยายทั้ง 4 เล่ม
2. นับประโยคที่เป็นบทบรรยายทั้งหมดจากนวนิยายทั้ง 4 เล่ม

3. นัยประโยคปฏิเสธในบทสนทนาทั้งหมดโดยแบ่งแยกเป็นประโยคปฏิเสธที่ละ ne และประโยคปฏิเสธที่ไม่ละ ne เช่น
C'est pas le meilleur = ประโยคปฏิเสธที่ละ ne
Il n'y en a pas trente-six = ประโยคปฏิเสธที่ไม่ละ ne
4. นัยประโยคปฏิเสธในบทบรรยายทั้งหมดโดยแบ่งแยกเป็นประโยคปฏิเสธที่ละ ne และประโยคปฏิเสธที่ไม่ละ ne เช่นเดียวกับในบทสนทนา
5. นัยประโยคคำถามแบบตอบรับ / ปฏิเสธ ในบทสนทนาทั้งหมด โดยแบ่งตามตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้
  - : ประโยคคำถามแบบใช้รูปประโยคบอกเล่า แล้วออกเสียงสูงท้ายประโยค ซึ่งในนวนิยายจะปรากฏเป็นรูปประโยคบอกเล่า และมีเครื่องหมายคำถามท้ายประโยค เช่น
Vous n'avez pas peur?
  - : ประโยคคำถามแบบสลับที่กริยากับประธาน (l'inversion) คือการนำเอากริยามาวางไว้หน้าประธาน เช่น
Veux - tu m'épouser?
กริยา ประธาน
  - : ประโยคคำถามแบบใช้ "Est-ce que" ในการถามนำหน้าประโยค เช่น Est-ce que vous êtes mariée?
6. นัยประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธ ในบทบรรยายทั้งหมดโดยแบ่งประโยคคำถามเป็นประเภทต่าง ๆ ตามตัวแปร เช่นเดียวกับการนัยประโยคคำถามในบทสนทนา
7. นัยประโยคที่ใช้ กาล passé simple ในบทสนทนาและบทบรรยาย

8. นัยประโยคที่ใช้ กาล plus-que-parfait ในบทสนทนาและบทบรรยาย
9. นัยประโยคที่มี กรรมวาจก (la voix passive) ในบทสนทนา และ บทบรรยาย

จากการนัยประโยคต่าง ๆ ตามขั้นตอนทั้ง 9 ขั้นตอนดังกล่าวใน
นวนิยายแต่ละเล่ม ผู้วิจัยได้ตัวเลขแสดงจำนวนครั้งของการปรากฏของรูป
แบบต่าง ๆ ในหนังสือแต่ละเล่ม ซึ่งจำแนกเป็นภาษาพูด และ ภาษาเขียน
ดังเสนอไว้ในตารางที่ 1 และ ที่ 2

ตารางที่ 1 จำนวนครั้งของการปรากฏของหน่วยสร้างต่าง ๆ ในภาษาพูดของนวนิยายแต่ละเล่ม

จำนวนครั้ง เรื่อง	จำนวนประโยค ทั้งหมด	ประโยคปฏิเสธ			ประโยคคำถาม				กาล passé simple	กาล plus-que parfait	กรรมวาจก
		ละ ne	ไม่ละ ne	รวม	รูปประโยคบอก เล่า+ทำนอง เสียงขึ้น	สลับที่ กริยา - ประธาน	Est-ce que	รวม			
1.Café-Crime (1987)	1165	14	102	116	145	5	10	160	-	-	-
2.Une saison de feuilles (1988)	3336	11	270	281	114	18	10	142	-	6	2
3.Avenida B (1990)	3223	85	309	394	295	1	5	301	3	3	2
4.Taxi Maraude (1992)	4056	18	318	336	654	4	6	664	-	15	10
รวม	11880	128	999	1127	1208	28	31	1267	3	24	14

ตารางที่ 2 จำนวนครั้งของการปรากฏของหน่วยสร้างต่าง ๆ ในภาษาเขียนของนวนิยายแต่ละเล่ม

จำนวนครั้ง เรื่อง	จำนวนประโยค ทั้งหมด	ประโยคปฏิเสธ			ประโยคคำถาม				temps passé simple	temps plus-que parfait	กรรมวาจก
		ละ ne	ไม่ละ ne	รวม	รูปประโยคบอก เล่า + ทำนอง เสียงขึ้น	สลับที่ กริยา - ประธาน	Est-ce que	รวม			
1.Café-Crime (1987)	3970	1	312	313	1	51	5	57	194	467	13
2.Une saison de feuilles (1988)	6220	-	504	504	11	74	1	86	1235	972	35
3.Avenida B (1990)	4664	-	378	378	-	8	5	13	1240	254	10
4.Taxi Maraude (1992)	4012	1	180	181	-	1	2	3	1320	360	9
รวม	33068	2	1374	1376	12	134	13	159	3989	2053	67

จากตารางที่ 1 และตารางที่ 2 จะเห็นข้อมูลที่ได้จากนวนิยายแต่ละเล่มซึ่งเขียนโดยนักเขียนคนละคน และเขียนขึ้นในปีที่ต่างกัน จะให้ข้อมูลที่แตกต่างกันออกไปไม่เหมือนกัน เช่น ในเรื่องประโยคปฏิเสธในภาษาพูด ถึงแม้จะเป็นวัจนลีลาภาษาพูดเหมือนกัน แต่ผู้เขียนก็จะมีวัจนลีลาต่างกันด้วย เช่นในเรื่อง *Une saison de feuilles* (1988 : Madeleine Chapsal) จะปรากฏประโยคปฏิเสธที่ละ *ne* เพียง 11 ประโยคเท่านั้น ในขณะที่เรื่อง *Avenida B* (1990 : Christine Bravo) ปรากฏประโยคปฏิเสธที่ละ *ne* ถึง 85 ประโยค

อย่างไรก็ตามในการวิเคราะห์ผู้วิจัยมิได้มุ่งพิจารณางานของผู้เขียนแต่ละคน แต่จะรวมตัวเลขที่นับได้เข้าด้วยกันเพื่อเปรียบเทียบภาษาพูดกับภาษาเขียนให้ชัดเจนตามแนวสมมติฐาน

เมื่อรวมจำนวนครั้งของการปรากฏของหน่วยสร้างแต่ละประเภทแล้ว ผู้วิจัยจึงนำจำนวนรวมบรรจุไว้ในตารางเดียวกัน ดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนครั้งของการปรากฏของหน่วยสร้างต่าง ๆ ในภาษาพูดและในภาษาเขียน

จำนวนครั้ง เรื่อง	จำนวนประโยค ทั้งหมด	ประโยคปฏิเสธ			ประโยคคำถาม				temps passé simple	temps plus-que parfait	กรรมวาจก
		ละ ne	ไม่ละ ne	รวม	รูปประโยคบอก เล่า + ทำนอง เสียงขึ้น	สลับที่ กริยา - ประธาน	Est-ce que	รวม			
ภาษาพูด	11880	128	999	1127	1208	28	31	1267	3	24	14
ภาษาเขียน	33068	2	1374	1376	12	134	13	159	3987	2053	67

จากตารางที่ 3 นี้จะเห็นได้ว่าดูเหมือนจะมีความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน เช่น ในเรื่องประโยคคำถาม จะเห็นได้ชัดจากความถี่ที่ปรากฏในภาษาพูด และในภาษาเขียน เช่น ในประโยคคำถามแบบใช้รูปประโยคบอกเล่า แล้วออกเสียงสูงท้ายประโยค ความถี่ที่ปรากฏระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน จะแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือ จะปรากฏความถี่ในภาษาพูดมากกว่าในภาษาเขียน เช่นเดียวกับประโยคคำถามแบบสลัที่กริยากับประธาน (l'inversion) คือ การนำคำกริยามาวางไว้หน้าประธาน จะปรากฏความถี่ในภาษาเขียนมากกว่าในภาษาพูดอย่างเห็นได้ชัด

หรือในเรื่องการใช้ประโยคปฏิเสธ ถ้าดูเพียงแค่ว่าข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 3 นี้ ก็จะทำให้เห็นว่าแม้แต่ข้อมูลของภาษาพูดที่น้อยกว่าภาษาเขียน แต่การปรากฏความถี่ของการละ ne ในภาษาพูดนั้น ดูเหมือนจะมากกว่าในภาษาเขียนถึง 100 เท่าด้วยกัน

ดังนั้นจากตารางที่ 3 นี้ ซึ่งเป็นตารางรวมเพื่อเปรียบเทียบข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ ระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียนของภาษาฝรั่งเศส ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลในตารางรวมอันนี้มาเป็นฐานในการวิเคราะห์ในแต่ละประเด็นแต่ละสมมติฐาน กล่าวคือในหัวข้อ 5.1-5.5 ที่ผู้วิจัยจะได้กล่าวต่อไปนั้น ผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นถึงการปรากฏอัตราส่วนร้อยละของการปรากฏของหน่วยสร้างต่าง ๆ ที่ตั้งไว้ในสมมติฐาน และแสดงให้เห็นว่า หน่วยสร้างเหล่านั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เห็นว่าภาษาพูดและภาษาเขียนแตกต่างกัน

5.1 ประโยคปฏิเสธ

รายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคปฏิเสธนั้น ผู้วิจัยได้กล่าวอย่างละเอียดแล้ว (ดูรายละเอียดข้อ 2.3.1)

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับประโยคปฏิเสธไว้ว่า ในภาษาพูดจะปรากฏการใช้ประโยคปฏิเสธที่ละ ne แต่ในภาษาเขียนไม่มี ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การละ ne และไม่ละ ne ในประโยคปฏิเสธโดยการนับประโยคปฏิเสธทั้งหมดในบทสนทนาในนวนิยายซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของภาษาพูด และบทบรรยายในนวนิยาย ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของภาษาเขียน โดยแบ่งประโยคปฏิเสธเป็น 2 รูปแปร คือ

รูปแปรที่ 1 ne + verbe + pas

รูปแปรที่ 2 verbe + pas

ซึ่งจะได้ผลดังนี้

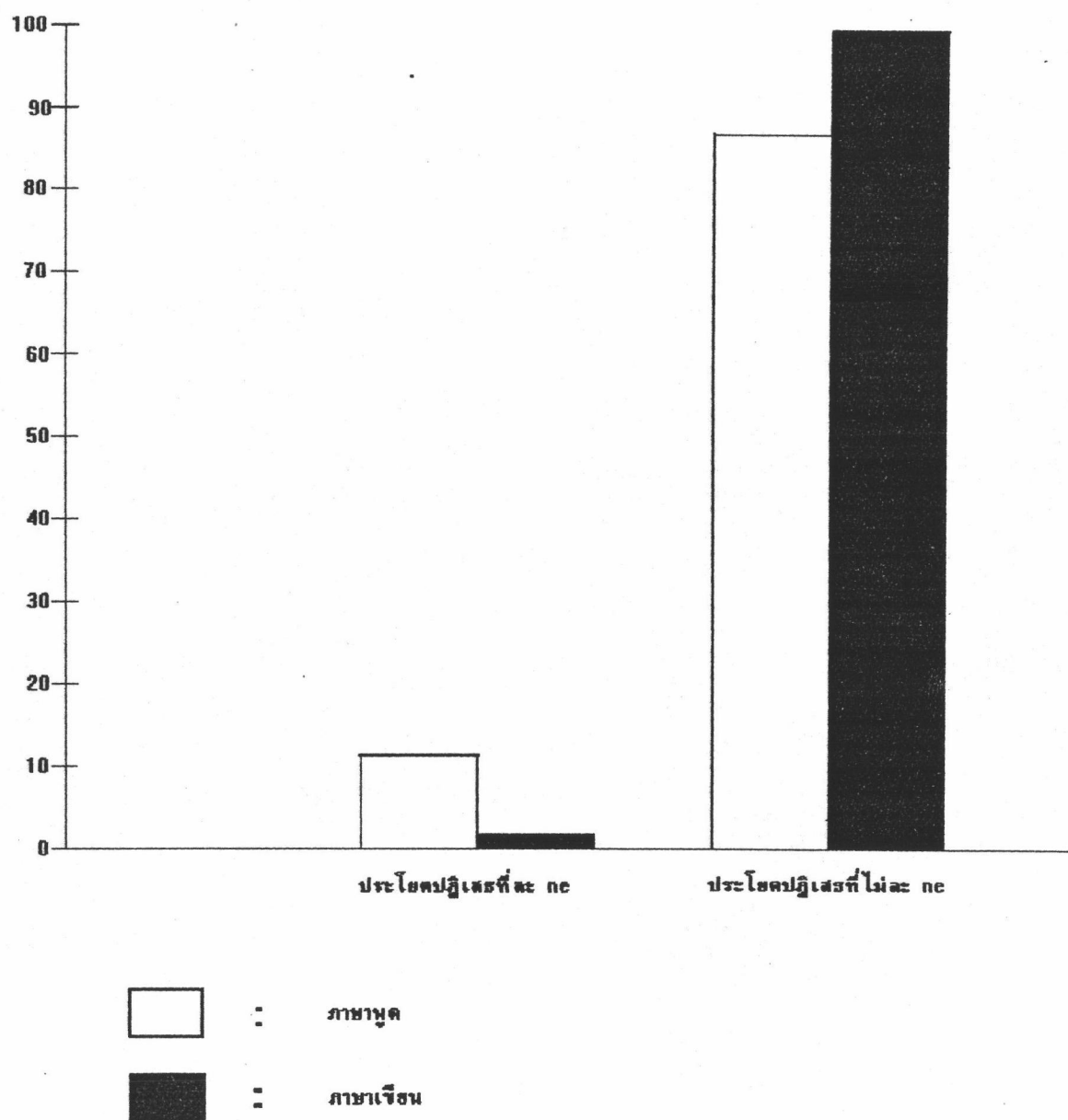
ตารางที่ 4 จำนวนครั้งของการปรากฏของรูปแปรประโยคปฏิเสธใน "ภาษาพูด" และ "ภาษาเขียน"

จำนวนครั้ง วิจัย	จำนวนประโยค ปฏิเสธทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์	จำนวนประโยค ปฏิเสธที่ละ ne	เปอร์เซ็นต์	จำนวนประโยค ปฏิเสธที่ไม่ละ ne	เปอร์เซ็นต์
ภาษาพูด	1127	100	128	11.4	999	88.6
ภาษาเขียน	1376	100	2	0.1	1374	99.9

$$\chi^2 = 158.2, \quad df = 1 \quad p < 0.01$$

ผลจากตารางข้างบนนี้สามารถแสดงในรูปแผนภูมิแท่งเพื่อให้ได้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจนขึ้นในแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 การปรากฏของประโยชน์พิเศษใน "ภาษาพูด" และ "ภาษาเขียน"

จากตารางที่ 4 และแผนภูมิที่ 1 ที่ปรากฏ จะเห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการปรากฏของรูปแปรประโยคปฏิเสธที่ละ ne และ ประโยคที่ไม่ละ ne ในภาษาพูดและในภาษาเขียน จะเห็นว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในภาษาพูดจะปรากฏรูปแปรประ โยคปฏิเสธที่ละ ne มากกว่าในภาษาเขียนประมาณ 10% ซึ่งตรงกับสมมติฐาน ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ว่าในภาษาพูดมีการละ ne ในประโยคปฏิเสธมากกว่าใน ภาษาเขียน แต่จริง ๆ แล้ว สำหรับตัวผู้วิจัยเอง ผู้วิจัยคิดว่าเปอร์เซ็นต์ ของการละ ne ในประโยคปฏิเสธในภาษาพูด น่าจะมีเปอร์เซ็นต์ที่สูงกว่านี้ เพราะจากการที่ผู้วิจัยได้สังเกต ได้ยินได้ฟังชาวฝรั่งเศสได้สนทนาพูดคุยกัน จะไม่มีการใช้คำว่า ne ในประโยคปฏิเสธในการพบปะสนทนาพูดคุยกัน ธรรมดาด้วยเรื่องทั่ว ๆ ไป จะละ ne ในทุก ๆ ประโยคปฏิเสธ เช่น ใน สถานการณ์ของการซื้อของในห้างร้าน กับเจ้าหน้าที่ที่สถานีรถไฟ รถไฟใต้ดิน ไปรษณีย์ ร้านอาหาร หรือในโทรทัศน์ ซึ่งผู้วิจัยได้ดูรายการโทรทัศน์ในประเทศ ฝรั่งเศสและได้พบว่า ผู้ดำเนินรายการ และผู้ร่วมรายการต่าง ๆ เช่น ราย การวาไรตี้ต่าง ๆ, การสัมภาษณ์, เกมโชว์ จะละ ne ในประโยคปฏิเสธทั้ง ลั้น หรือแม้แต่บทสัมภาษณ์หรือจดหมายคุยกับบรรณาธิการตามนิตยสารต่าง ๆ แม้กระทั่ง จดหมายส่วนตัว ก็ไม่ใช้ ne ในประโยคปฏิเสธ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า น่าจะมีเปอร์เซ็นต์ในการละ ne ในประโยค ปฏิเสธสูงกว่านี้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ผลที่ได้ อาจเนื่องจาก ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้นำมา วิเคราะห์นั้น นำมาจากบทสนทนาในนวนิยาย ซึ่งถึงแม้ว่า ผู้เขียนจะได้จำลองสถานการณ์จริงในชีวิตมาเขียน แต่ก็ไม่ใช่บทสนทนาจริง ๆ ผู้เขียน บางคนจึงต้องใช้วิธีเขียนในการสื่ออยู่ ผู้เขียนจึงพยายามรักษามาตรฐานของ ภาษาเขียนซึ่งเป็นภาษาที่ถูกต้องไว้ และอีกประการหนึ่งดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ใน ตอนต้นของบทนี้แล้วว่า วัจนลีลาของผู้เขียนนวนิยายในแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน ผู้เขียนบางคนนิยมสื่อโดยใช้ภาษาพูด แต่ผู้เขียนบางคนไม่นิยมใช้เพราะเห็นว่า

ไม่ใช่ภาษาที่ไพเราะถูกต้อง สละสลวย จึงอาจใช้วิจนลีลาภาษาเขียนอยู่ในบทสนทนา เช่นในเรื่อง Café - crime ผู้เขียนจะใช้วิธีการเขียนแบบพรรณนา ซึ่งยังต้องใช้วิจนลีลาของภาษาเขียนในการเขียนอยู่ ดังนั้นถ้าดูตามตารางที่ 1 จะเห็นว่าในเรื่องนี้มีการละ ne ในประโยคปฏิเสธ ในบทสนทนา เพียงแค่ 14 ประโยค เช่นเดียวกับเรื่อง Une saison de feuilles ของ Madeline Chapsal ซึ่งนักเขียนผู้นี้จะใช้ภาษาที่ค่อนข้างสละสลวยในการเขียน ซึ่งมีลักษณะเหมือนภาษาเขียน ดังนั้น ผลที่ปรากฏก็เช่นเดียวกับเรื่อง Café - crime คือ ในตารางที่ 1 จะปรากฏการละ ne ในประโยคปฏิเสธ ในบทสนทนา เพียง 11 ประโยคเท่านั้น ซึ่งจะตรงข้ามกับเรื่อง Avenida B ซึ่งผู้เขียนสื่อโดยใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนบทสนทนา จึงปรากฏการละ ne ในประโยคปฏิเสธมากกว่าเรื่องอื่น ๆ คือ ปรากฏการละ ne ในบทสนทนาเรื่องนี้ถึง 85 ครั้ง

แต่มีประเด็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่ง คือ ตามตัวเลขที่ปรากฏในตารางที่ 2 จะเห็นว่าในภาษาเขียน มีการละ ne ในประโยคปฏิเสธอยู่ 2 ประโยค ด้วยกัน คือ

ประโยคแรก จะปรากฏในเรื่อง Café - crime ว่า
: C'était pas le genre de la maison.
(นี่ไม่ใช่บ้าน)

ประโยคที่ 2 จะปรากฏในเรื่อง Taxi - Maraude ว่า
: C'était pas la faute de son père s'il s'était
blessé.

(มันไม่ใช่ความผิดของพ่อของเขา ถ้าเขาได้รับบาดเจ็บ)

จาก 2 ประโยคข้างบนนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การปรากฏของรูปแปรแบบละ ne ในประโยคปฏิเสธในบทบรรยายในนวนิยายนั้นคงจะมีเหตุผล 2 ประการคือ

- (1) ลักษณะของประโยค 2 ประโยคที่ปรากฏจะมีส่วนที่คล้ายคลึงกันในส่วนหนึ่ง คือ ในรูปของประโยคจะใช้ C’était pas ทั้ง 2 ประโยค จึงเป็นไปได้ว่าในรูปประโยคนั้นไม่ว่าจะอยู่ในกาลอดีต (C’était) หรือกาลปัจจุบัน (C’est) นิยมตัด ne ทั้งในประโยคปฏิเสธแม้ว่าจะใช้ในภาษาเขียน เพราะในภาษาพูดในปัจจุบัน เมื่อเราเจอจาสื่อสารหรือพบปะสนทนาในประโยคนั้นผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดละ ne ในรูปประโยคแบบนี้ทุกครั้ง
- (2) อีกประการหนึ่งใน 2 ประโยคนั้นอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันคือ ผู้พูดทั้ง 2 ประโยคนั้น จะพูดในลักษณะที่รำพึงถึงตนเอง เป็นความนึกคิดของตนเอง จึงเป็นไปได้ว่า จะมีลักษณะของภาษาพูดปะปนอยู่ด้วย

แต่อย่างไรก็ตามเมื่อคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วในภาษาเขียนก็จะมีการละ ne เพียงแค่ 0.1% เท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นเปอร์เซ็นต์ที่น้อยมาก ถ้าเทียบกับการละ ne ที่ปรากฏการใช้ในภาษาพูด

ดังนั้นเมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องประโยคปฏิเสธแล้ว ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ที่ได้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าในประโยคปฏิเสธมีการละ ne ในภาษาพูดมากกว่าในภาษาเขียน

5.2 ประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ

ผู้วิจัยได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างและรูปแบบการใช้ของประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธไว้อย่างละเอียดแล้ว (ดูข้อ 2.3.2)

ในเรื่องประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธ ผู้วิจัยได้แบ่งแยกประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธออกเป็น 3 รูปแบบคือ

รูปแปรที่ 1 แบบประโยคบอกเล่า + ทำนองเสียงขึ้น

คือ ใช้รูปประโยคบอกเล่าแล้วออกเสียงสูงท้ายประโยค ซึ่งในนวนิยายจะปรากฏเป็นรูปประโยคบอกเล่า และมีเครื่องหมายคำถามท้ายประโยค เช่น

: Tu m'entends ? (เธอได้ยินฉันไหม?)

: Tu te souviens de Thierry?

(เธอจำถึง Thierry ได้ไหม?)

: Vous n'avez pas peur? (คุณไม่กลัวหรือ?)

รูปแปรที่ 2 แบบสลัดที่กริยากับประธาน คือ จะนำกริยามา

วางไว้หน้าประธาน เช่น

: Veux - tu m'épouser? (เธอต้องการแต่งงานกับฉันไหม?)

กริยา ประธาน

: M'attend - elle déjà dans l'appartement hérité

กริยา ประธาน

de sa tante ?

(หล่อนรอฉันในอพาร์ทเมนต์ที่เป็นมรดกจากป้าของหล่อนได้หรือเปล่า?)

รูปแปรที่ 3 แบบ Est-ce que

คือจะนำวลี "Est-ce que" มาวางไว้หน้าประโยคบอกเล่า เพื่อให้ประโยคบอกเล่ากลายเป็นประโยคคำถาม เช่น

: Est-ce que vous êtes mariée?

(คุณแต่งงานแล้วหรือยัง?)

: Est-ce que la voisine l'a dit à son mari?

(เพื่อนบ้านได้พูดเรื่องนั้นกับสามีของเขาหรือยัง?)

จากรูปแปร 3 ลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในเรื่องประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธว่า รูปแปรที่ 1 และ รูปแปรที่ 3 จะปรากฏการใช้ในภาษาพูดมากกว่า รูปแปรที่ 2 ซึ่งจะปรากฏการใช้มากในภาษาเขียน

ผู้วิจัยได้เริ่มเก็บข้อมูลโดยนับประโยคคำถามแบบตอบรับปฏิเสธทั้งหมดตามโครงสร้างตั้ง 3 รูปแปรที่กล่าวมาแล้วที่ปรากฏในบทสนทนา และในบทบรรยายในนวนิยายแต่ละเล่มโดยแยกเป็นประเภทต่าง ๆ 3 ประเภทดังกล่าวข้างต้น ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนครั้งของการปรากฏของรูปแปรประโยคคำถามใน "ภาษาพูด" และ "ภาษาเขียน"

จำนวนครั้ง	จำนวนประโยค คำถามทั้งหมด	เปอร์ เซ็นต์	จำนวนประโยค คำถามแบบรูป- ประโยคบอกเล่า +ทำนองเสียงขึ้น	เปอร์ เซ็นต์	จำนวนประโยค คำถามแบบสลับที่ กริยา -ประธาน	เปอร์ เซ็นต์	จำนวนประโยค คำถามแบบ Est-ce que	เปอร์ เซ็นต์
วจนลลา								
ภาษาพูด	1267	100	1208	95.3	28	2.2	31	2.5
ภาษาเขียน	159	100	12	7.5	134	84.3	13	8.2

$\chi^2 = 979.96$ $df = 2$ $p < 0.01$

จากตารางที่ 5 ที่ปรากฏ จะเห็นได้ถึงความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียนโดยใช้ประโยคคำถามเป็นตัวกำหนด ซึ่งความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.01 เพราะถ้าดูจากตารางที่ 5 จะเห็นว่าในภาษาพูดจะมีการใช้ประโยคคำถามแบบรูปประโยคบอกเล่า แล้วขึ้นเสียงสูงท้ายประโยคถึง 95.3% ซึ่งถือว่ามากที่สุด ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ในขณะที่ในภาษาเขียนจะมีการใช้รูปประโยคคำถามแบบนี้เพียงแค่ 7.5% เท่านั้น ซึ่งถ้าดูแล้วจะมีความแตกต่างกันประมาณ 88% ซึ่งถือว่าเป็นตัวเลขที่สูงมาก และเมื่อเราย้อนกลับไปดูการใช้รูปประโยคคำถามแบบสลัที่ กริยา-ประธาน ก็เห็นว่าผลของข้อมูลก็สอดคล้องตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้วางไว้เช่นกัน คือ จะใช้รูปประโยคคำถามแบบสลัที่ กริยา - ประธานมากที่สุด ในภาษาเขียน และน้อยที่สุดในภาษาพูด คือในภาษาเขียนได้ปรากฏการใช้รูปประโยคคำถามแบบสลัที่กริยา - ประธาน ประมาณ 84% ส่วนในภาษาพูดปรากฏการใช้เพียงแค่ 2 % ซึ่งแตกต่างกันประมาณ 82%

ดังนั้นถ้าเราดูจากตารางที่ 5 จะเห็นได้อย่างเด่นชัดว่าผลที่ปรากฏออกมานั้นจะตรงข้ามกันอย่างเห็นได้ชัดระหว่างภาษาพูด และภาษาเขียนในเรื่องประโยคคำถามโดยมีการใช้ประโยคคำถาม 2 แบบ คือ แบบใช้รูปประโยคบอกเล่าแล้วขึ้นเสียงสูงท้ายประโยค และ แบบสลัที่ กริยา - ประธาน เป็นตัวแปรตั้งรูปที่จะปรากฏต่อไปนี้

จำนวนร้อยละ วจนลีลา	จำนวนร้อยละของประโยคคำถาม แบบรูปประโยคบอกเล่า+ทำนองเสียงขึ้น	จำนวนร้อยละของประโยคคำถาม แบบสลัที่กริยา-ประธาน
ภาษาพูด	95.3	2.2
ภาษาเขียน	7.5	84.3

ดังนั้นจากรูปที่ปรากฏนี้ เราจะเห็นว่าผลของข้อมูลนั้นตรงกันข้ามกัน
 อย่างเห็นได้ชัด ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ประโยคคำถามเป็นตัวแปร
 สำคัญที่แยกภาษาพูดและภาษาเขียนให้ต่างกัน

นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า การใช้ประโยคคำถามแบบ "Est-ce
 que" ขึ้นต้นประโยคนั้นจะมีลำดับการใช้ที่รองลงมาไม่ว่าจะเป็นในภาษาพูด
 หรือในภาษาเขียน

สว่าง วงศ์พิพัฒน์ (2535 : 294) ได้เขียนถึง Est-ce que
 ไว้ในไวยากรณ์ฝรั่งเศส (Grammaire Française Explications en
 thaïlandais ว่า "การใช้ Est-ce que เขียนหน้าประโยคบอกเล่าเพื่อให้
 เป็นคำถามในปัจจุบันนี้กำลังเป็นที่นิยมกว้างขวางทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน
 แม้กระทั่งตำราวิชาการสมัยใหม่ก็ยังยอมรับไปเขียน ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยง
 ความยุ่งยากในการกลับที่ตั้งของประธานในตัวประโยค เพื่อให้ประโยคนั้นเป็น
 คำถาม"

ในนวนิยายทั้ง 4 เล่ม ที่ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์นั้น มีการใช้
 "Est-ce que" ในประโยคคำถามทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน ผู้วิจัย
 พบว่า ในภาษาพูดนั้นจะมีการใช้ "Est-ce que" ในลักษณะที่ต้อง
 การความสุภาพมากขึ้นกว่าการใช้ประโยคคำถามแบบประโยคบอกเล่า
 แล้วออกเสียงสูงท้ายประโยค หรือเป็นการถามเพื่อต้องการเน้นย้ำคำถามนั้น
 เช่นในเรื่อง Café - Crime

: Est-ce que vous pourriez venir tout de suite?

(คุณสามารถมาให้เร็ว ๆ ได้ไหมคะ?)

ในเรื่อง Une saison de feuilles

: Est-ce qu' on a téléphoné pour moi?

(มีคนโทรศัพท์ถึงฉันไหม?)

หรือในประโยคคำถามเชิงขอร้องต่าง ๆ เช่น

: Est-ce que je peux voir le chef de service?

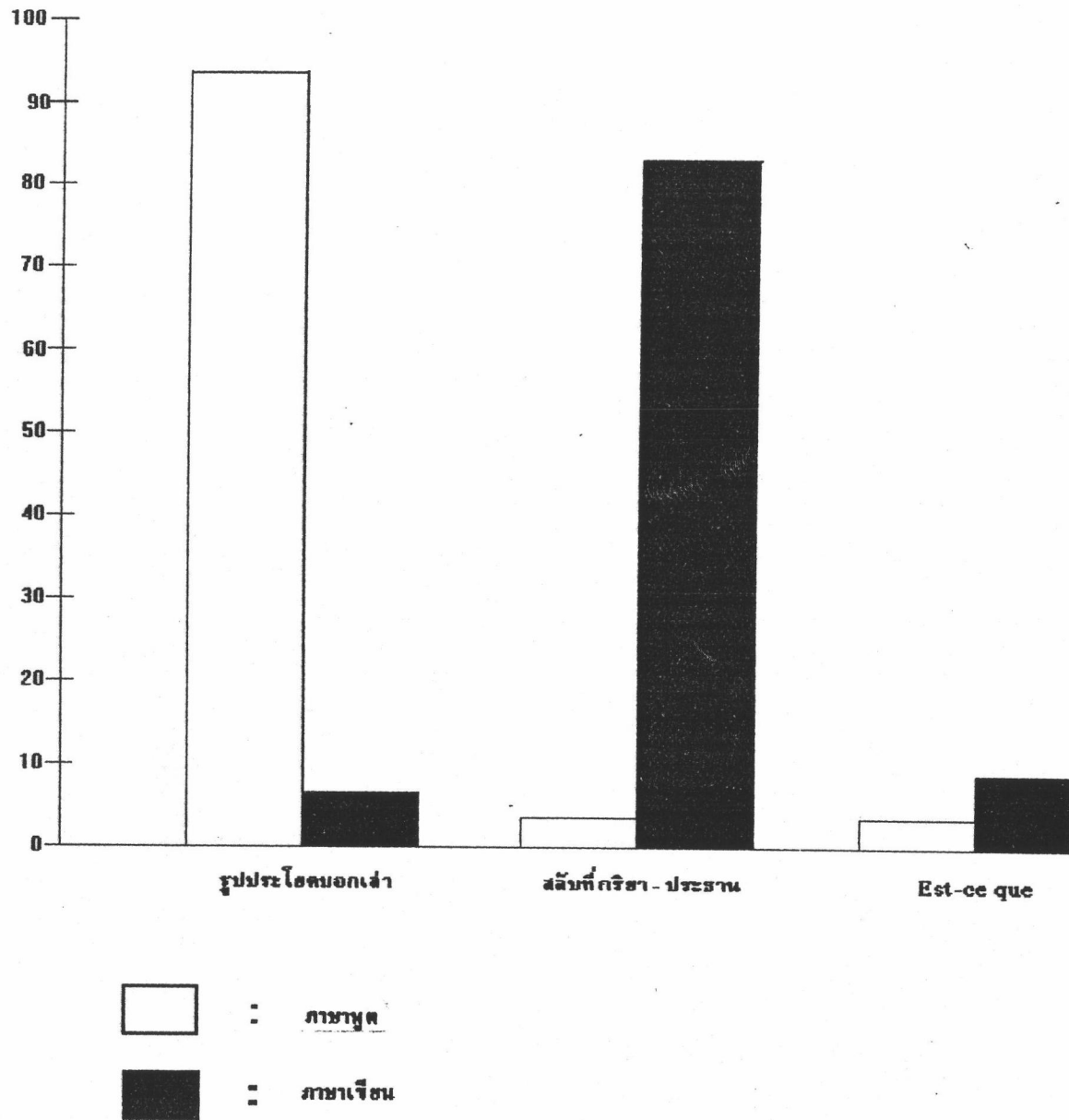
(ฉันขอพบหัวหน้าแผนกบริการได้ไหมคะ?)

: Est-ce que je peux téléphoner à l'étranger?

(ฉันขอโทรศัพท์ไปต่างประเทศได้ไหม)

นอกเหนือจากข้อมูลในนวนิยายนี้แล้ว ผู้วิจัยพบอีกว่าในบทสัมภาษณ์ที่ลงตามนิตยสารต่าง ๆ ในการตั้งคำถาม ในการสัมภาษณ์นั้น ผู้สัมภาษณ์จะใช้ประโยคคำถามโดยใช้ "Est-ce que" นำหน้าประโยค ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสุภาพและเป็นทางการมากขึ้น และหลีกเลี่ยงความยุ่งยากซับซ้อนในการสลับที่ระหว่างประธานและกริยา แต่อย่างไรก็ดี ประโยคคำถามแบบ "Est-ce que" เป็นรูปแปรที่ปรากฏในวัจนลีลาภาษาพูด และวัจนลีลาภาษาเขียนที่ใกล้เคียงกันพอสมควรดังจะเห็นได้จากแผนภูมิที่ 2 ที่จะปรากฏต่อไป ซึ่งถ้าดูจากแผนภูมิที่ 2 จะเห็นได้อย่างเด่นชัดว่า มีความแตกต่างทางการใช้ประโยคคำถามตามรูปแปรทั้ง 3 รูปแปร อย่างเห็นได้ชัดเจนว่า ในรูปประโยคบอกเล่าแล้วออกเสียงสูงท้ายประโยค หรือ รูปประโยคบอกเล่า + ทำนองเสียงขึ้นนั้น แผนภูมิจะขึ้นสูงในวัจนลีลาภาษาพูดซึ่งตรงกันข้ามกับในวัจนลีลาภาษาเขียน เช่นเดียวกับในประโยคคำถามแบบสลับที่ กริยา - ประธาน ความต่างของแผนภูมิในวัจนลีลาภาษาพูดและวัจนลีลาภาษาเขียนจะเห็นได้ชัดเจน แต่ถ้าเป็นประโยคคำถามแบบ "Est-ce que" แล้ว ทั้ง 2 วัจนลีลาจะมีการใช้ประโยคคำถามแบบนี้ใกล้เคียงกันพอสมควร เพื่อความชัดเจนผู้วิจัยจึงเสนอแผนภูมิที่ 2 ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 การปรากฏของประโยคคำถามแบบตอบรับหรือปฏิเสธในข้อมูล
"ภาษาพูด" และ "ภาษาเขียน"

นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าในภาษาพูดที่มีคำถามแบบสลับที่ กริยา -
 ประธานที่ปรากฏในข้อมูลนั้นผู้วิจัยสังเกตได้ว่า ส่วนมากผู้พูดหรือผู้ตั้งคำถามกับ
 ผู้ถูกถาม หรือผู้ตอบจะไม่คืนเคยกัน หรือ เพิ่งรู้จักกัน และบางครั้งผู้ที่ใช้คำ
 ถามแบบนี้จะเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาอย่างดี ซึ่งจะปรากฏให้เห็นชัดในเรื่อง
 Une saison de feuilles ของ Madeleine Chapsal ดังตัวอย่าง
 ต่อไปนี้

Le vin plaît - il? (ไวน์นี้คุณพอใจหรือเปล่า?)

กริยา ประธาน

หรือต้องการความสุภาพ หรือ ความเป็นทางการ เช่น

: Voulez - vous dîner avec moi?

กริยา ประธาน

(คุณทานอาหารเย็นกับผมได้ไหม?)

: Bonjour, mademoiselle Flemming, avez - vous

กริยา ประธาน

reçu mes fleurs?'

(สวัสดีมาดามัวแซลเฟลมมิ่ง คุณได้รับดอกไม้ของผมหรือยัง?)

: Etes - vous sûre que vous ne vous êtes pas

กริยา ประธาน

trompée dans les ingrédients, madame Marilou?

(คุณแน่ใจนะว่าคุณไม่เข้าใจผิดในเรื่องเครื่องปรุงรสมาตาม มาริลู?)

หรือสถานภาพของบุคคลทั้งคู่ต่างกัน เช่น เลท พุดกับเจ้านาย เช่น

: Es - tu guéri? (คุณหายดีแล้วหรือ?)

กริยา ประธาน

หรือคนรับใช้พูดกับนายจ้าง

: Désirez - vous un chocolat, madame?

กริยา ประธาน

(คุณปรารถนาช็อกโกแลตสักแก้วไหมมาตาม?)

ดังนั้นจากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดว่าควรใช้ประโยคคำถามแบบใด ในสถานการณ์ใด

นอกเหนือจากนี้ในวิชาลีลาภาษาเขียนจะมีการใช้รูปประโยคคำถามแบบบอกเล่าแล้วออกเสียงสูงท้ายประโยคบ้างเล็กน้อย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นการแสดงความรู้สึกของตัวละครในขณะนั้น ดังตัวอย่างในเรื่อง Une saison de feuilles ของ Madeleine Chapsal ดังนี้

: Tu ne trouves pas que c'est beau, Violaine?

(เธอไม่เห็นเลยหรือว่ามันสวย วิโอแลน)

ซึ่งตัวละครไม่ได้พูดประโยคนี้ออกมาเพียงแต่คิดไว้ในใจเท่านั้น

ดังนั้นจากประเด็นต่าง ๆ ที่กล่าวมาทำให้ผู้วิจัยมีความคิดว่าเพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากต่าง ๆ ดังนั้นผู้ถามจึงหลีกเลี่ยงมาใช้ประโยคคำถามแบบ Est-ce que ตามที่ สว่าง วงศ์พิวพันธ์ ได้กล่าวไว้ ซึ่งผู้วิจัยได้พูดไว้แล้วในข้างต้นจึงทำให้ความแตกต่างในการใช้ประโยคคำถามแบบ "Est-ce que" ในทั้ง 2 วิชาลีลาไม่เห็นเด่นชัด

นอกจากผลของการวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธนี้ผู้วิจัยพบว่าประโยคคำถามเป็นตัวแปรสำคัญ และเป็นตัว

แปรที่เด่นชัดที่ทำให้วจนลีลาภาษาพูด และ วจนลีลาภาษาเขียนต่างกัน จึงทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ในเรื่องประโยคคำถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธดังนี้

- (1) ในภาษาพูดมีการใช้ประโยคคำถามแบบรูปประโยคบอกเล่า แล้วออกเสียงสูงท้ายประโยคมากที่สุด
- (2) ในภาษาพูดมีการใช้ประโยคคำถามแบบสลัที่ กริยา - ประธาน น้อยที่สุด
- (3) ในภาษาเขียนมีการใช้ประโยคคำถามแบบรูปประโยคบอกเล่า แล้วออกเสียงสูงท้ายประโยค น้อยที่สุด
- (4) ในภาษาเขียนมีการใช้ประโยคคำถามแบบสลัที่ กริยา - ประธาน มากที่สุด

5.3 กาล (temps) le passé simple

วิธีการใช้กาล passé simple ซึ่งเป็นกาลที่ใช้ในอดีตที่จบสิ้นไปแล้ว และไม่มี ความเกี่ยวข้องกับปัจจุบันนี้ ผู้วิจัยได้เขียนอธิบายรายละเอียดแล้ว(ดูข้อ 2.3.3) ดังนั้นในบทนี้ผู้วิจัยจึงขอเสนอวิธีวิเคราะห์ และผลการวิเคราะห์ของกาลนี้

ผู้วิจัยได้วางแผนสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องกาล passé simple ว่าในภาษาพูดจะไม่ใช้กาล passé simple ดังนั้นผู้วิจัยจึงให้ le passé simple เป็นตัวแปรสำคัญตัวหนึ่งที่แยกวจนลีลาภาษาพูดออกจากวจนลีลาภาษาเขียน โดยผู้วิจัยเริ่มการนับประโยคที่ใช้กาล passé simple จากประโยคทั้งหมดในนวนิยายแต่ละเล่มทั้งในบทสนทนาซึ่งมีประโยคทั้งหมด 11880 ประโยค และในบทบรรยายซึ่งมีประโยคทั้งหมด 33068 ประโยค โดยดูว่า จากประโยคทั้งหมดในบทสนทนา และ ในบทบรรยายมีประโยคใดบ้างที่ใช้กาล passé simple ซึ่งผลปรากฏว่าในบทสนทนามีการใช้ กาล passé simple 3 ประโยคจากประโยคทั้งหมดใน

บทบรรยาย จะใช้กาล passé simple 3989 ประโยค จากประโยคทั้งหมด
ตั้งตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 จำนวนครั้งของการปรากฏของรูปแปร การใช้กาล (temps)
passé simple ในข้อมูลภาษาพูดและภาษาเขียน

วจนลีลา	จำนวนครั้ง	จำนวนประโยค	เปอร์เซ็นต์	จำนวนการใช้กาล	เปอร์เซ็นต์	จำนวนที่ไม่ใช้กาล	เปอร์เซ็นต์
		ทั้งหมด		passé simple		passé simple	
ภาษาพูด		11880	100	3	0.03	11877	99.97
ภาษาเขียน		33068	100	3989	12.1	29079	87.9

$$X^2 = 1565.1 \quad df = 1 \quad , \quad p < 0.01$$

จากตารางที่ปรากฏข้างบนนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าผลของการ
วิเคราะห์ตรงตามแนวสมมติฐานที่วางไว้คือในภาษาพูดจะมีการใช้กาล passé
simple น้อยกว่าในภาษาเขียน และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.01 เพราะถ้าดูจากตารางจะเห็นว่าความถี่ที่ใช้ระหว่างภาษาพูด
และภาษาเขียน จะมากกว่ากันถึง 12 เท่า ซึ่งเป็นตัวเลขที่ดูแล้วจะเห็น
ความต่างที่ชัดเจนอย่างมาก จากตัวเลขในตารางที่ปรากฏพบที่มีการใช้
passé simple ในภาษาพูดเพียง 3 ประโยคเท่านั้น ทั้ง 3 ประโยคนั้นจะ
ปรากฏในเรื่อง Avenida B ซึ่งเป็นการกล่าวถึงบาทหลวงผู้หนึ่งได้เล่าถึง
ประวัติศาสตร์ของประเทศ Mexico ว่า

: "Je vais te raconter une histoire. Quand André Breton est venu s'installer à Mexico, il commanda une bibliothèque. Il la dessina lui même, en perspective, et il donna ses plans au menuisier,... mais il y avait un problème."

(Avenida B : Christine Bravo : 54)

จากข้อความข้างบนนี้จะเห็นว่ามีการใช้ กาล passé simple ใน ภาษาพูดซึ่งน้อยมากที่จะมีการใช้กาลนี้ แต่ในเนื้อหาตรงนี้ได้กล่าวถึงประวัติศาสตร์ที่เกิดมานานแล้วโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัจจุบัน จึงได้ปรากฏการใช้ กาล passé simple ขึ้นในภาษาพูด ซึ่งตรงกับที่ สว่าง วงศ์พัวพันธ์ ได้กล่าวถึงการใช้กาล passé simple นี้ ซึ่งผู้วิจัยได้เขียนรายละเอียดไว้แล้ว (ดู 2.3.3) ดังนั้นถึงแม้ว่าจะเป็นบทสนทนา แต่เมื่อเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ จึงสามารถใช้ กาล passé simple ได้ และเป็น เจตนาของผู้เขียนที่ต้องการให้เห็นภาพอดีตที่ตัดขาดจากปัจจุบัน แต่ถ้ามาดู ประโยคอื่น ๆ ในบทสนทนาอื่น ๆ แล้ว จะเห็นว่า ไม่มีการใช้ กาล passé simple เลย ในขณะที่ บทบรรยาย ซึ่งผู้วิจัยถือว่าเป็นตัวแทนของวัจนลีลา ภาษาเขียนมีการใช้กาล passé simple มากกว่าถึง 12 เท่า ยิ่งถ้าเป็น บทความทางวิชาการโดยตรงผู้วิจัยคิดว่าการปรากฏการใช้กาล passé simple จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น

5.3 กาล (temps) le plus-que-parfait

ในเรื่องวิธีการใช้กาล le plus-que-parfait ก็เช่นเดียวกันกับเรื่องกาล passé simple คือ จะเป็นกาลที่ใช้กับเหตุการณ์ในอดีต ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวไว้อย่างละเอียดโดยอธิบายวิธีการใช้ไว้แล้ว (ดูข้อ 2.3.4) ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอวิธีวิเคราะห์ และ ผลของการวิเคราะห์ในเรื่องนี้

ผู้วิจัยได้วางแนวสมมติฐานเกี่ยวกับกาลนี้เช่นเดียวกับกาล passé simple ว่า จะปรากฏการใช้ในภาษาเขียนมากกว่าในภาษาพูด โดยผู้วิจัยจะเริ่มการนับประโยคที่ใช้กาล plus-que-parfait ที่ปรากฏในบทสนทนาและบทบรรยายจากประโยคทั้งหมด ซึ่งจะปรากฏในตารางที่ 7 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 จำนวนครั้งของการปรากฏของรูปแปรการใช้กาล (temps)

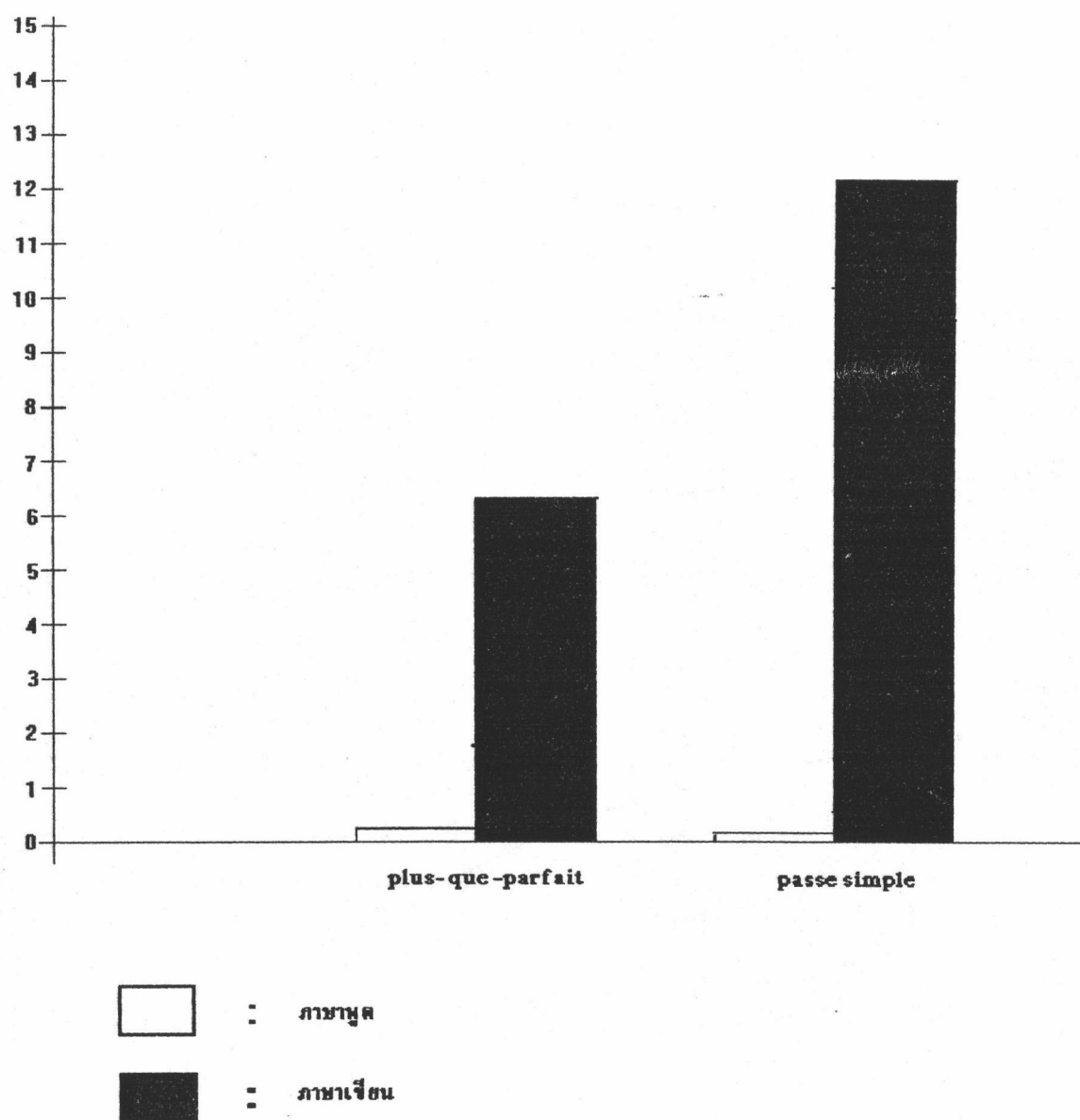
le plus-que-parfait ในข้อมูล "ภาษาพูด" และ "ภาษาเขียน"

จำนวนครั้ง วันคลลา	จำนวนประโยค ทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์	จำนวนการใช้กาล plus-que-parfait	เปอร์เซ็นต์	จำนวนที่ไม่ใช้กาล plus-que-parfait	เปอร์เซ็นต์
ภาษาพูด	11880	100	24	0.2	11856	99.8
ภาษาเขียน	33068	100	2053	6.2	31015	93.8

$$X^2 = 715.42, \quad df = 1, \quad p < 0.01$$

จากตารางที่ 7 ก็จะได้เห็นได้อย่างเด่นชัดว่าในเรื่องการใช้กาล plus-que-parfait นั้น ตรงตามแนวสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้วางไว้ คือ จะปรากฏการใช้กาล plus-que-parfait ในภาษาเขียนมากกว่าในภาษาพูด และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้น จากตัวเลขที่ได้ จะเห็นว่าการใช้กาล plus-que-parfait ในภาษาเขียน 6.2% ในขณะที่ในภาษาพูดจะมีเพียงแค่ 0.2% ดังนั้นถ้าเทียบดูแล้ว การใช้กาล plus-que-parfait ในภาษาเขียนจะมากกว่าในภาษาพูดถึง 6 เท่า ซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงมาก และเพื่อให้ได้ภาพเพื่อให้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงเสนอแผนภูมิในเรื่องการใช้กาล passé simple และ กาล plus-que-parfait ไปพร้อม ๆ กัน เพื่อความสะดวกในการดูแผนภูมิ ถึงแม้ว่ากาลทั้ง 2 จะไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันแต่อย่างใด

แผนภูมิที่ 3 การปรากฏของ temps plus que parfait และ temps passé simple ในข้อมูล "ภาษาพูด" และ "ภาษาเขียน"

ดังนั้นจากแผนภูมิที่ 3 จะเห็นความต่างของการใช้กาลทั้ง 2 ใน วจนลีลาภาษาพูด และ วจนลีลาภาษาเขียนอย่างชัดเจนขึ้น

ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า การใช้ กาล plus-que-parfait ใน ภาษาพูดนั้นถ้าดูจากตารางที่ 1 จะเห็นว่านักประพันธ์แต่ละคนมีการใช้กาลนี้ ในภาษาพูดต่างกัน จะมีเพียงเรื่อง Taxi Maraude ของ Lorraine Fouchet เพียงเรื่องเดียวที่ปรากฏการใช้กาล plus-que-parfait มากกว่าเรื่องอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน ในเรื่อง Avenida B ของ Christine Bravo ที่ใช้กาล passé simple ในภาษาพูดแต่เพียงผู้ เดียว ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าอาจเป็นเพราะลีลาการเขียนของนักประพันธ์แต่ละคนก็ เป็นได้

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่า การใช้กาล plus-que-parfait นี้จะปรากฏใช้ในบทสนทนา แต่เป็นในเรื่องของโครงสร้างของไวยากรณ์ที่ บังคับให้ใช้กาล plus-que-parfait เช่น ในเรื่องของการสมมุติ (Mode Conditionnel) ซึ่งเป็นการสมมุติที่ตรงข้ามความจริงในอดีต เราจะใช้ โครงสร้างดังต่อไปนี้

Si + plus-que-parfait + conditionnel passé
ตัวอย่าง Si la porte avait été ouverte, je ne vous
plus-que-parfait
aurais pas réveillé
conditionnel passé

(Taxi Maraude : 95)

หรือในเรื่องของ discours indirect ซึ่งหมายถึง การนำคำพูดของผู้ใด ผู้หนึ่งไปเล่าให้อีกผู้หนึ่งฟังโดยการเปลี่ยนแปลงคำพูดตามความเป็นจริง และ เปลี่ยนบุรุษสรรพนาม ซึ่งถ้าเป็น le style indirect au passé คือใน

กรณีทีกริษาในประโยคหลักเป็นอดีต กริษาในประโยคเครื่องหมายคำพูดจะ
ต้องเปลี่ยนกาล ตามไปด้วย ดังนั้นถ้ากริษาในเครื่องหมายคำพูดเป็นกาล
le passé composé เมื่อเป็น le style indirect จะต้องเปลี่ยนเป็น
กาล le plus-que-parfait แทน
ตัวอย่าง

ประโยคเดิม : Elle m' a dit "elle a oublié"

passé composé.

le style indirect : Elle m' a dit qu' elle avait oublié

plus-que-parfait.

(Une saison de feuilles : 112)

ดังนั้นทั้งในเรื่องของการสนทนา และเรื่อง discours
indirect นี้เป็นกฎไวยากรณ์ที่จะต้องใช้กาล plus-que-parfait
นอกจากนี้ผู้วิจัยสังเกตุอีกว่ามีคำกริษา (verbe) บางตัวที่นิยมใช้กาล
plus-que-parfait ในบทสนทนา เช่น verbe dire (พูด, บอก, กล่าว)
ปรากฏการใช้ verbe dire ในกาล plus-que-parfait ในวัจนลีลาภาษา
พูด ถึง 3 ครั้งด้วยกันจาก 24 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

dire : Mais vous aviez dit la gare du Nord en commandant

plus-que-parfait

le taxi

(Taxi Maraude : 91)

dire : Robert et moi, je ne vous l'avais pas dit,....

plus-que-parfait

(Taxi Maraude : 244)

dire : "C'est pas un car de luxe?" s'inquiéta Cob.

"Mais tu m' avais dit"

plus-que-parfait

(Avenida B : 181)

หรือ verbe voir (เห็น) และ verbe remarquer (สังเกต)
ทั้ง 2 กรณีนี้จะปรากฏ 2 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

voir : J' avais vu le Joueur de flûte de Hamelin à la télé,

plus-que-parfait

(Taxi Maraude : 8)

voir : Ca fait longtemps qu' on ne vous avait pas vu

plus-que-parfait

(Taxi Maraude : 118)

remarquer : Boîte Automatique ! Très chic !

je n' avais pas remarqué

plus-que-parfait

(Taxi Maraude : 79)

remarquer : Mais il fait nuit !

: J' avais remarqué, dit Marie

plus-que-parfait

(Taxi Maraude : 143)

ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าคำกริยา (verbe) อาจเป็นตัวหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดให้ใช้กาลนี้ก็ไม่ได้ ซึ่งน่าจะมีการทำวิจัยในเรื่องนี้อย่างละเอียดต่อไป แต่อย่างไรก็ตามผลของการวิเคราะห์ทั้งในเรื่อง กาล passé simple และ กาล plus-que-parfait ก็ตรงกับแนวสมมติฐานที่ผู้วิจัยวางไว้คือ กาล plus-que-parfait และ กาล passé simple เป็น

ตัวแปรตัวหนึ่งที่แบ่งวจนลีลาภาษาพูด และ วจนลีลาภาษาเขียนออกจากกัน
อย่างชัดเจน

นอกเหนือจากเรื่องกาลทั้ง 2 ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยยังได้ตั้ง
ข้อสังเกตของกาลในเรื่องของกาลอื่นอีกประการหนึ่งคือ ถ้าเป็นภาษาพูด
การบรรยายสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะใช้ กาล imparfait ในการบรรยายสิ่ง
ต่าง ๆ เหล่านั้น ถ้าเหตุการณ์เหล่านั้นเป็นอดีตที่ผ่านมาแล้ว หรือใช้ กาล
passé composé เช่น

: Tu étais bien plus tranquille sans moi, hein?

imparfait

: Tu sais, je ne voulais pas rester tard dehors,

imparfait

: C'est moi qui t'ai fait cela?

passé composé

: T' as vu mon plâtre?

passé composé

แต่ถ้าเป็นการบรรยายหรือพูดคุยสนทนากันในปัจจุบันจะใช้กาล
présent ในการเล่าบรรยายหรือการพูดคุยนั้น

5.5 กรรมวาจก (la voix passive)

ผู้วิจัยได้อธิบายถึงวิธีการใช้กรรมวาจก (la voix passive)
ไว้อย่างละเอียดแล้ว (ดูข้อ 2.3.5) ดังนั้นในบทนี้ ผู้วิจัยจึงขอเสนอผลการ
วิเคราะห์ของการใช้กรรมวาจก (la voix passive) ที่ปรากฏในวจนลีลา
ภาษาพูด และ วจนลีลาภาษาเขียน

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องกรรมวาจก (la voix passive) ว่าในภาษาพูดจะมีการใช้กรรมวาจก (la voix passive) น้อยกว่าในภาษาเขียน จากนั้นผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลจากประโยคทั้งหมดในบทสนทนา และในบทบรรยาย โดยดูว่ามีรูปกรรมวาจก (lavoix passive) ปรากฏหรือไม่เพียงใด ซึ่งผลปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 จำนวนครั้งของการปรากฏของรูปแปรกรรมวาจก (la voix passive) ในข้อมูล "ภาษาพูด" และ "ภาษาเขียน"

จำนวนครั้ง วัลลภา	จำนวนประโยค ทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์	จำนวนประโยค กรรมวาจก	เปอร์เซ็นต์	จำนวนประโยคที่ ไม่ใช้กรรมวาจก	เปอร์เซ็นต์
ภาษาพูด	11880	100	14	0.1	11866	99.9
ภาษาเขียน	33068	100	67	0.2	33001	99.8

$$X^2 = 3.49, \quad df = 1, \quad p, . 0.01$$

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่าความแตกต่างในการใช้กรรมวาจกมีน้อยมาก คือ ในภาษาพูดปรากฏการใช้ 0.1% ในขณะที่ภาษาเขียนปรากฏการใช้ 0.2% ซึ่งเมื่อเทียบค่า CHI square ผลที่ได้ก็ปรากฏว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจากสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้วางแนวไว้ว่า ในภาษาเขียนจะปรากฏการใช้กรรมวาจกมากกว่าในภาษาพูดนั้น จึงไม่ได้รับการยืนยัน การที่เป็น

เช่นนั้นผู้วิจัยเห็นว่าเป็นเพราะไม่ใช้ในภาษาพูดจะใช้กรรมวาจก *la voix passive* น้อยแต่เพียงอย่างเดียว แต่ในภาษาเขียนก็ใช้กรรมวาจกน้อยลงด้วย ดังนั้นความแตกต่างของทั้ง 2 วจนลีลาในเรื่องกรรมวาจก คือ การไม่ใช้ หรือ ใช้กรรมวาจกน้อยด้วยกันทั้งคู่ แต่ในขณะที่ถ้าเป็นบทความทางวิทยาศาสตร์ หรือ บทความทางวิชาการอื่น ๆ ซึ่งเป็นทางการมากกว่า บทบรรยายในนวนิยาย คาดว่าจะพบหรือปรากฏความถี่ของการใช้กรรมวาจกมากกว่านี้ ซึ่งความคาดหมายเช่นนี้ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อให้ได้ผลสรุปที่แน่นอนต่อไป

ดังนั้นถ้าพิจารณาจากข้อมูลในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่ามีการใช้ *la voix passive* ในกรณีต่อไปนี้ คือ

1. ไม่ต้องการระบุผู้กระทำ เช่น
  - Il a été balayé l'année dernière.
2. เพื่อต้องการเน้นผู้กระทำ เช่น
  - Ils ont été chassés par les Aztèques
3. เป็นรูปกรรมวาจกที่แสดงสภาพ (état) ซึ่งมีลักษณะเหมือนคำคุณศัพท์ (adjective) เช่น
  - Ma rue était bitumée.
  - Elles sont réservées pour un midi.
  - Elle était réveillée.
  - La porte avait été ouverte.
  - Les bistrots du coin sont fermés, ...
  - La place était prise ...
  - Les autres sont déclarés.
  - Tont était préparé...
  - Le fauteuil avait été nettoyé.

- Le menu était écrit à la craie sur un grand tableau noir au mur.

ซึ่งการใช้กรรมวาจกแบบนี้จะเกิดขึ้นมาก และทำให้เห็นว่าการใช้กรรมวาจกที่เป็นการกระทำจริง ๆ จะน้อยมาก

4. กรรมวาจกที่ถือเป็นรูป impersonnel มากกว่ารูปกรรมวาจก เช่น

- Il avait été convenu que...